

9de JAARGANG, NR. 166
24 OKTOBER 2011

IN DIT NUMMER:

- 1 **NIEUWSBERICHTEN**
4 **BOEKBESPREKING**
Best of Blue Note, NRC Handelsblad.
6 **PLATENRECENSIES**
Maria Markesini, Marsalis/Clapton,
Sean Jones, Kenny Burrell, Pitom,
Tuur Florizoone, David Newman
Klare/Platz/Kneer/Elgart e.a.
13 **CONCERTVERSLAG**
Tineke Postma.
EN VERDER:
14 **Let's Dance** (Lex Lammen)
16 **New York Jazz Alert** (Paul Blair)

JAZZFLITS 167
staat 14 november op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

TRÆBEN ZOEKT GELDSCHIE- TERS VOOR TWEEDE ALBUM

De Deens-Nederlandse formatie Træben zoekt geldschieters voor zijn tweede album. De opnamen werden 6 en 7 oktober voor eigen rekening gemaakt, maar voor de verdere productie ontbreekt het geld. De cd moet in januari uitkomen.

Bassist Olaf Meijer: "Het maken van een cd is een kostbare aangelegenheid, die zich maar moeilijk laat terugverdienen." De studiotijd is door de band zelf betaald, maar voor het mixen, masteren, het hoesontwerp en de persing schieten de eigen middelen te kort. Geldschieters kunnen een nummer 'adopteren', waarbij de naam van de 'adoptieouder' aan het nummer zal worden gekoppeld. Ook kan een donateur tegen betaling een stuk een naam geven. Meijer: "De mecenas krijgt een ruwe mix toegevoerd van de stukken die hiervoor beschikbaar zijn zodat het mogelijk is om in alle rust zelf een passende titel aan één van de nummers geven." Verder is het mogelijk om een sponsor-naam op de hoes te vermelden. Overigens gaat het niet alleen om het geld, maar ook om betrokkenheid. Gitarist Jens Larsen: "Voor ons is het betrekken van publiek bij onze muziek even belangrijk als de financiële bijdrage." Eerder maakte Træben voor Challenge de cd 'Nordic Project'.
(www.traeben.com)

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

Piet Noordijk in november 2008. (Foto: Tom Beetz)

PIET NOORDIJK OVERLEDEN

'Seizoen 2011-2012 komt er weer een bijzondere tour aan', zo stond maandag 10 oktober nog op zijn website. Het heeft niet zo mogen zijn. In zijn woonplaats Hellevoetsluis overleed op zaterdag 8 oktober altsaxofonist Piet Noordijk op 79-jarige leeftijd.

Piet Noordijk behoorde tot de besten op zijn instrument, de altsax. Toch studeerde hij midden jaren vijftig met een cum laude eindexamen voor klarinet af aan het Rotterdams Conservatorium. Op altsaxofoon was hij autodidact. Noordijks grote idool was altsaxofonist Charlie Parker en dat is zijn leven lang te horen geweest. In de jaren vijftig speelde Noordijk veel in nachtclubs met zijn broer Kees. Later maakte hij de overstap naar Hilversum en speelde in The Skymasters, The Ramblers, bij Malando en tal van andere groepen waaronder die van gitarist Eddie Christiani en violist Frans Poptie. De lijst van namen van Nederlandse en internationale jazzmusici met wie hij werkte is eindeloos. In 1966 speelde Piet Noordijk op het Amerikaanse Newport Jazz Festival in een legendarische formatie met pianist Misha Mengelberg, drummer Han Bennink en bassist Rob Lange-reis. De altsaxofonist kreeg in 1965 de Wessel Icken Jazzprijs.
...vervolg linkerkolom pagina 2 (bovenaan)

NIEUWS

VERVOLG VOORPAG: Piet Noordijk

Vele prijzen zouden volgen, onder meer de Bird Award (1987) en de Blijvend Applausprijs 2008. In de periode 1978-1992 was Noordijk vaste lead-altsaxofonist bij het Metropole Orkest, waar hij tevens een veelgevraagd solist was. Na zijn pensionering speelde hij praktisch alleen nog jazz, de laatste jaren in zijn Boptet met Rik Mol (tp), Peter Beets (p), Marius Beets (b) en Joost Patocka (d).

Bekijk hier het Piet Noordijk Boptet:

<http://bit.ly/rq507m>

Nieuwe album Michiel Borstlap eerbetoon aan dochter

'Blue', de nieuwe cd van pianist Michiel Borstlap, is een eerbetoon aan zijn dochter. Ze is zijn eerste kind en werd 15 juni 2011 geboren. Blue inspireerde hem tot het schrijven van elf 'songs from Father to Daughter', aldus de ondertitel van het album. De stukken zijn een mix van jazz en klassiek. In 2011 en 2012 zijn de composities van 'Blue' ook te horen op de Nederlandse podia.

Kairos 4tet. (Persfoto)

Kairos 4tet wint MOBO-Award

Het Britse Kairos 4tet (Adam Waldmann (sax), Jasper Høiby (b), Jon Scott (d) en Ivo Neame (p)) heeft 5 oktober in Glasgow de MOBO-Award 'Best Jazz Act' gewonnen. De overige genomineerden waren saxofonist Denys Baptiste, pianist Gwilym Simcock en de jazzrockband Usonic. De MOBO (Music Of Black Origin)-Awards worden jaarlijks met veel mediaspektakel in diverse categorieën aan Britse artiesten uitgereikt.

PRIJZEN

NOMINATIES EDISON JAZZ/WORLD BEKEND

Tineke Postma: tweemaal genomineerd. (Foto: Joke Schot)

De nominaties voor de Edison Jazz/World 2011 zijn bekend. Saxofonist Tineke Postma is zowel voor een Edison Jazz Nationaal als de Edison Publieksprijs Jazz/World in de race. De Edisons worden op 16 november in Eindhoven uitgereikt.

De volgende platen zijn genomineerd:

JAZZ NATIONAAL

Wolfert Brederode Quartet, 'Post Scriptum'
Tineke Postma, 'The Dawn Of Light'
(deze cd dingt ook mee naar de Edison Publieksprijs Jazz/World)
The Ploctones, '3...2...1...'

JAZZ INTERNATIONAAL

Gerald Clayton, 'Bond - The Paris Sessions'
John Scofield, 'A Moment's Peace'
Joe Lovano I Us Five, 'Bird Songs'

JAZZ VOCAAL

Ruben Hein, 'Loose Fit'
Youn Sun Nah, 'Same Girl'
Kurt Elling, 'The Gate'

DVD

Brad Mehldau, 'Live In Marciac'
Aretha Franklin, 'Legendary Concertgeb. Concert A'dam 1968'
Staff Benda Bilili, 'Ze Film!'

BIJZONDERE UITGAVE VAN HISTORISCHE AARD

Miles Davis - 'Bitches Brew, 40th anniversary'
Art Blakey/Bill Evans/Chet Baker -
'The Sesjun Radio Shows' (serie)
Robert Johnson - 'The Complete Original Masters'.

Met de Edison worden sinds 1960 'geluidsdragers van bijzondere kwaliteit' onderscheiden. Dit jaar bestond de vakjury uit Vincent van Engelen (programmamaker), Imme Schade van Westrum (muziekjournalist), Gert-Jan Blom (artistiek producer Metropole Orkest) en Paul Bruger (Uitgeverij BCM, Jazzism). Tijdens de feestelijke uitreiking van de Edisons speelt het Metropole Orkest onder leiding van John Clayton met onder anderen Ivan Lins, winnaar van de Edison Oeuvreprijs 2011. Het evenement is live te volgen op Radio 6.

NIEUWS

Akzo Nobel steunt Classic Jazz Club

De Classic Jazz Club Sassenheim heeft twee nieuwe sponsors: Akzo Nobel, dat een fabriek van Sikkens in Sassenheim heeft, en Wereldtickets.nl. Beide geldgevers steunen de club gedurende drie jaar. De Sassenheimse jazzclub draait goed. Alle tweehonderd stoelen voor de zes concerten van dit seizoen zijn uitverkocht. (bron: nieuwsbrief blijejazz.nl)

Dave Douglas 'artist in residence' op Londens conservatorium

Vanaf januari 2012 is trompettist Dave Douglas 'international jazz artist-in-residence' op de Royal Academy of Music in Londen. Zijn eerste klus is een masterclass van een week. Douglas' benoeming loopt tot het eind van het academisch jaar 2011 – 2012.

Dave Douglas. (Foto: Zoran Orlic)

Monterey Jazz Festival krijgt 300.000 dollar

Het Monterey Jazz Festival heeft een bedrag van 300.000 dollar gekregen van de James Irvine Foundation. Deze stichting geeft jaarlijks een bedrag van totaal 3,7 miljoen dollar aan dertien kunstinstellingen in Californië. Het festival krijgt het geld 'to increase participation from underrepresented communities' en als steun in de rug in het huidige onzekere economische klimaat. De 55ste editie van het festival is volgend jaar september.

OVERLEDEN

Butch Ballard, 1 oktober 2011 (93)

Drummer Butch Ballard speelde zowel in het orkest van Count Basie en Duke Ellington. Ook speelde hij met trompettist Louis Armstrong. Verder was hij te horen als begeleider van saxofonist John Coltrane, pianist Fats Waller, trompettist Clark Terry, trompettist Cat Anderson en saxofonist Arnett Cobb. Ballard overleed in Philadelphia.

PODIA

CORRIE EN DE GROTE BROKKEN: SPANNEND

De afgelopen tijd toerde in het kader van het uitkomen van de vierde cd, de Grote Brokken van Corrie van Binsbergen (foto) langs de podia. Gezien de omvang van deze twaalfkoppige band gebeurt dit niet al te vaak, en de gelegenheid om deze formatie te horen moet men niet voorbij laten gaan. Op 14 oktober trad de groep op in de Toonzaal van Den Bosch, een zaal met een prachtige akoestiek, in het bijzonder voor wat grotere groepen. Corrie en de Grote Brokken is door haar zeldzame optredens niet de bekendste band van Nederland, maar wel een van de beste. Corrie en andere bandleden hebben nu en in het verleden geweldige muziek geschreven, spannend, swingend, constant de grenzen opzoekend, en vooral heel beeldend en intens. Zangers Bob Fosko en Beatrice van der Poel dragen bij met bizarre en hilarische teksten van Lévi Weemoedt, Drs. P en anderen, terwijl invaller Yonga Sun, die de door hernia gevelde drummer Arend Niks verving, perfect bij deze groep paste. Laatste kans: 25 oktober in de Stadsschouwburg van Haarlem.

(Foto en tekst: Tom Beetz)

OVERIG

MCN EN STICHTING SWING BRENGEN STUDIE-BOX OVER INSTANT COMPOSERS POOL UIT

Stichting SWING heeft in samenwerking met Muziek Centrum Nederland een speciale studie-uitgave over de Instant Composers Pool gemaakt. 'Het Idee ICP' bevat onder meer interviews en muziektranscripties.

Voor 'Het Idee ICP' sprak Barbara Schilthuis met de leden Misha Mengelberg (p), Han Bennink (d), Wolter Wierbos (tb), Michael Moore (kl, sax) en Ernst Glerum (b). Hun verhalen en composities bieden inzicht in de werkwijze, beweegredenen en achtergronden van de groep. De tweetalige studie/leerbox (NL/Engels) bestaat uit een algemene introductie, interviews, beschrijvingen van composities en 25 muziektranscripties, aangevuld met fotografie van Ton Mijs en Hans Sirks. De introductie is geschreven door Koen Schouten.

Volg het jazznieuws op de voet.

<http://www.twitter.com/jazzflits>

JAZZ OP PAPIER

NRC HANDELSBLAD PRESENTEERT ...

Best of Blue Note :

[doos met 15 boeken en cd's].

[Amsterdam] : EMI Music Netherlands

i.s.m. NRC Handelsblad, 2011.

21x21 cm.

Prijs 100,95 euro (incl. verzendkosten).

(bestellen via: <http://bit.ly/pOp6ps>)

Hoed u voor aanprijzingen als 'The Greatest' en 'The Best of'. De termen zijn dermate gedevalueerd dat ze eerder in omgekeerde richting werken. Ik was dan ook zeer op mijn hoede, toen NRC Handelsblad in groots opgezette advertenties onder een dergelijke naam een serie van vijftien boekjes-met-cd aankondigde. Voor iedere abonnee zat de eerste aflevering, gewijd aan Miles Davis, als gratis lekkermakertje bij de krant verpakt. Over de muziek – de beroemde nonetopnamen uit 1949 voor Capitol – niets dan goeds, al vraag ik me af of onervarenden zich niet kapot geschrokken zijn bij het aanhoren van het overrompelende openingsnummer Move. Ik denk dan ook dat Miles eerder is gekozen om zijn bekendheid dan om deze muziek. Echter, een oppervlakkige kennismaking met het bijbehorende boekje leerde dat het van alle kanten rammelde en weinig goeds voorspelde over de rest van de serie. Later meer hierover.

Er waren al brieven over binnengekomen. Inzender Frans van Schoonderwalt liet weten dat het boekje drie verschillende geboortedata gaf. Ook de ombudsman van de krant moest erkennen dat het boekje verre van foutloos was. Desgevraagd verweerde Hans Nijenhuis zich dat de tekst van uitgever EMI Music Netherlands met zo veel mogelijk zorg bekeken en door jazz-journalisten nagekeken was. En: "Een deel van de discussie is ook semantiek." Wel, semantiek of niet, een album kan niet een 'originele Blue Note' zijn, als het – in 1956, en niet in 1949 – voor het eerst onder de titel Birth of the Cool als een 30 cm-lp verscheen op Capitol T-762.

EMI, dat de rechten van meerdere labels heeft, loopt nu te pronk met Blue Note, want dat label heeft immers zo'n goede naam verworven bij de hardcore jazzliefhebber. En zo vinden we in de serie ook werk van artiesten die opnamen maakten voor Pacific Jazz, Philology, Roost, Roulette en United Artists. Maar het aantal met recht originele Blue Note-albums viert inderdaad de boventoon, en dat niet alleen in kwantitatief opzicht, maar ook in kwaliteit. Want de gekozen platen zijn, op een enkele na, mijlpalen, niet alleen in het oeuvre van de artiest, maar ook in de hele geschiedenis van de jazz. De uitzonderingen zijn met name die van Michel Petrucciani en Norah Jones. Te midden van de grootmeesters kunnen zij zich echt niet staande houden. Het heeft er alle schijn van dat ze zijn opgenomen om aan te geven dat het label ook nu nog actief is na zijn groots verleden in de eerste drie decennia van zijn bestaan. In hun plaats had ik liever een plaat gezien van Horace Silver en Bobby Hutcherson, ook Blue Note-coryfeeën. Als je overigens leest hoe Jeroen de Valk de selectie met betrekking tot Petrucciani verantwoordt – 'Er is gekozen voor makkelijk in het gehoor liggend werk dat ook niet-jazzliefhebbers kan aanspreken' – dan mag je je nog in de handen wrijven dat zo veel klassiekers hebben mogen meedoen.

Bepalen we ons nu tot de boekjes. Het zijn er vijftien, verpakt in een stevige doos en alle voorzien van een nummer, dat ik, voor het makkelijk opbergen, ook graag op de rug had gezien. Ieder boekje is solide in garen gebonden en voorzien van een hard kaft. Van de 48 bladzijden bestaat een derde uit fotomateriaal, dat in een willekeurige volgorde over de inhoud is verspreid. Gelukkig is elke foto van een jaartal voorzien.

...vervolg op de volgende pagina

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

Charlie Parker. (Foto: William P Gottlieb)

'Een oude, hardnekkige fout is de bijnaam van Charlie (hier gespeld als Charley) Parker, The Bird. Neen, gewoon Bird, zonder lidwoord. Beide fouten worden gehandhaafd in de eerste tien deeltjes.'

De meeste afgebeelde personen zijn geïdentificeerd, maar om duistere redenen, die iets met lay-out te maken zullen hebben, ontbreekt de identificatie telkens bij de foto op pagina 43 tegenover de bezettingen.

De tekst bestaat uit drie delen: een inleiding door afwisselend twee medewerkers van de krant, Amanda Kuyper en Leendert van der Valk, dan het langste onderdeel, een biografie, en datgene wat we voorheen de hoestekst noemden. Deze heet in vele gevallen gebaseerd te zijn op de originele liner notes, maar is er van begin tot eind gewoon de vertaling van. Het auteurschap is hier en daar dubieus. Er worden de namen genoemd van Charles Fox en Bob Blumenthal, maar, voorzover ik kon nagaan, hebben zij in een paar gevallen geen enkele bijdrage geleverd. Er is weinig coördinatie geweest tussen de drie hoofdstukken. Er zijn enkele overlappingsen en het komt voor dat een inleider zich meer bezighoudt met de muziek op de cd dan de schrijver van de 'album notes' zelf. De teksten zijn over het algemeen informatief en gedegen. Wel kom je in de vertaling af en toe rareitien tegen.

De rubriek onder de kop 'bandleden', waarin de discografische gegevens een plaats krijgen, laat nogal eens een steek vallen. Opvallend is bij een aantal cd's het ontbreken van de componisten. Geen verplichting misschien, maar het is een ongeschreven regel en wel zo gemakkelijk. Wie wil weten wie wat geschreven heeft moet nu de tekst doorlopen en dan misschien nóg tevergeefs.

Dan is er in elk boekje nog een tijdstafel, waarbij heel beknopt een paar hoogtepunten uit de carrière van de artiest worden afgezet tegen de diverse stijlperiodes. Een goede gedachte, ware het niet dat het ook hier aan de nodige coördinatie heeft ontbroken. Als geboortjaar van Miles Davis en ook dat van Stan Getz wordt 1921 gegeven! Het schema zelf is een opeenstapeling van clichés en valse voorstellingen van zaken: 'In de lokale club Storyville weerklinkt de eerste jazz.' Het verhaal over wereldmuziek slaat in dit verband nergens op.

Een oude, hardnekkige fout is de bijnaam van Charlie (hier gespeld als Charley) Parker, The Bird. Neen, gewoon Bird, zonder lidwoord. Beide fouten worden gehandhaafd in de eerste tien deeltjes, pas in deel 11, bij Dexter Gordon, zien we de juiste spelling; de bijnaam is dan maar gewoon weggelaten. Wat overal is blijven staan is de spelling Kenny Clark in plaats van Clarke; zelfs in deel 11, waar zijn naam als de drummer bij Dexter Gordon wel goed gespeld wordt.

Een, wat mij betreft, overbodig onderdeel is de pagina met affiches van het North Sea Jazz Festival. Op de pagina ernaast mag een van de programmeurs van het festival zijn of haar zegje doen over de persoon in kwestie. Bij iedere musicus is getracht een passende affiche te vinden. Daar staat dan soms een foto op, maar ook enkel maar de naam in het klein te midden van een massa anderen. In één geval, John Coltrane, was er geen affiche voorhanden: hij overleed in 1967, nog voor het eerste festival plaatsvond. Daarom niet getreurd, dan pakken we er maar één met Elvin Jones. En dat slaat nergens op, want op de betreffende plaat is de drummer niet Elvin maar Philly Joe Jones.

Volgende keer: wat er allemaal misging met het introductieboekje en hoe het daarna verder ging.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

MARIA MARKESINI Cinema Passionata, A motion picture songbook Amazing music

Bezetting:

Maria Markesini (voc, p, keyboard)
Thijs Cuppens
(p, fender rhodes, melodica),
Ward Veenstra (g),
Lene te Voortwis (b, bg),
Arthur Lijten (d, perc),
Sven Ratke (voc).

Voor haar nieuwe cd 'Cinema Passionata, A Motion Picture Songbook' heeft de Griekse pianiste-zangeres Maria Markesini samen met Sebastiaan Koolhoven prachtige arrangementen van bekende en minder bekende filmthema's gemaakt. Het zijn thema's van films die ze tijdens haar jeugd op het Griekse Kefaloniki zag. Ook heeft Markesini voor het album zelf de pen ter hand genomen. De inspiratie voor haar eigen composities en teksten haalde ze uit films die indruk op haar maakten. Ze heeft zich helemaal ingeleefd in die films. Het resultaat getuigt van haar ongebreidelde techniek en van humor. Ook hoor je de strekking van de film erin terug.

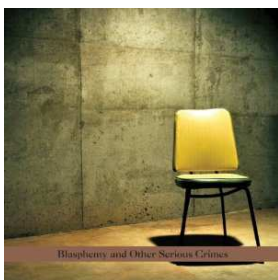
In de song 'With Wand'ring Steps' uit 'The Merchant of Venice', gaat ze met haar stem zo gemakkelijk de hoogte in, dat je steeds denkt 'hoger kan niet meer'. En dan gaat ze toch nog eens noot voor noot verder omhoog. Sensationeel! Bezwerend en wat ondeugend is Markesini in 'Never on Sunday', op tekst van Eartha Kitt. Ronduit indrukwekkend zingt ze een vioolimprovisatie van Stephane Grapelli uit 'Les Valseuses'. Eigenlijk wekt elke song/compositie bewondering op. Zelfs haar versie van 'Duifies' uit 'Ja Zuster, Nee Zuster'. Die film zal ze in Nederland hebben gezien.

Is dit jazz? Is dit pop? Of is dit klassiek (Markesini kreeg een klassieke piano-opleiding)? Voor elke richting is veel te zeggen. Het is hoe dan ook Muziek met een hoofdletter M. Markesini zette alle songs naar haar hand, leefde zich er op uit en maakte zo iets geheel nieuws. Zonder remming. Wat een weelde!

Hessel Fluitman

Bekijk Maria Markesini hier: <http://bit.ly/nfUj2I>

PITOM Blasphemy and Other Serious Crimes Tzadik

Bezetting:

Jeremy Brown (v, av),
Yoshie Fruchter (g),
Shanir Ezra Blumenkranz (bg),
Kevin Zubek (d).

Ik snap heel goed dat John Zorn Pitom een leuk bandje vindt. Het Israëliëse kwartet, onder leiding van gitarist Yoshie Fruchter brengt een brandbaar mengsel van grunge-achtige heavy rock, joodse melodieën, avontuur, improvisatiedrang en een allesoverheersende onaangepastheid. Het openingsnummer van 'Blasphemy and Other Serious Crimes', hun tweede album voor Zorns label Tzadik, is meteen raak. 'In the Merit Of' dendert de speakers uit, met de strakke, rock-ritmesectie, de ruige viool solo van Jeremy Brown, en de perfecte balans tussen rauwe energie en muzikale intelligentie. De rest van de cd blijft dat evenwicht bestaan, en het maakt 'Blasphemy and Other Serious Crimes' voortdurend een avontuur voor de luisteraar. Gitarist Fruchter kan soms even bijna onopgesmukt, welluidend een melodietje wegplukken (zoals in de opening van 'Confusion of the Heart') om vervolgens het hele arsenaal aan scheur- en knarsgeluiden open te trekken. In dat opzicht doet hij me erg denken aan Marc Ribot, een trouwe muzikale partner van Zorn. De (alt)viool speelt een bijzondere rol in de band, want hij is niet altijd het solo- of melodie-instrument. Soms zet Jeremy Brown met manmoedige streken een vamp neer waar de anderen over kunnen soleren (zoals Fruchter in het titelstuk). In 'Neilah' is hij de John Cale in een soort joodse Velvet Underground. En dat was ook bepaald geen verkeerd bandje.

Herman te Loo

Beluister Pitom hier: <http://www.myspace.com/pitom>.

SEAN JONES
No Need For Words
Mack Avenue

Bezetting:

Sean Jones (t),
 Brian Hogans (as),
 Matt Stevens (g),
 Orrin Evans (p),
 Corey Henry (org),
 Luques Curtis (b),
 Khalil Kwame Bell (perc),
 Obed Calvaire (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Trompettist Sean Jones doet het motto 'Geen woorden maar daden' eer aan. Al was het alleen al met de titel van zijn nieuwste album: 'No Need For Words'. Hij heeft even geen behoefte aan woorden. En toch heeft hij heel wat te zeggen, maar dan via zijn muziek. Jones heeft heel wat ervaring opgedaan in de omgeving van de veeleisende Wynton Marsalis. Dat resulteerde in een eigen karakteristieke manier van spelen. Hij bespeelt zijn trompet enorm virtuoos. Zijn timing is weergaloos en zijn frasering buitengewoon strak.

Jones zegt dat hij geen album wilde maken over de geijkte liefde, zoals: 'Boy-meets-girl en boy-loses-girl'. Diverse aspecten van de liefde komen in de titels van zijn composities aan bod, maar het valt niet altijd mee om de interpretatie van die afzonderlijke aspecten te onderscheiden in de muziek.

'Sean Jones bespeelt zijn trompet enorm virtuoos. Zijn timing is weergaloos en zijn frasering buitengewoon strak.'

De leider omringt zich met prima musici. Zo zijn er waardevolle aanvullingen van gitarist Matt Stevens en Hammond-organist Corey Henry. Maar let ook eens op het door Jones en saxofonist Brian Hogans unisono geblazen thema in het swingende openingsstuk!

De titeltrack draagt zijn naam terecht. In dit nagenoeg tempoloze stuk zijn de geliefden in elkaars nabijheid. Of ze van onervarenheid nog geen woorden weten te vinden, of aan een blik genoeg hebben omdat ze elkaar door en door kennen, is aan de luisteraar.

Om nog even terugkomend op die uiteenlopende aspecten van liefde: 'Momma' is natuurlijk vol respect, maar 'Love's Fury' doet haar naam eer aan en is met gebruikmaking van een stampend ritme, grommende geluiden en veel tegendraadsheid het enige buitenbeentje. Als afsluiter klinkt: 'Forgiveness (Release)'. Met deze op gospel gebaseerde ballad laat Sean Jones de luisteraar in een prettige gemoedstoestand achter.

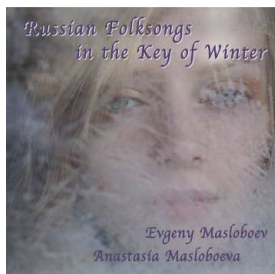
Peter J. Kortens

Bekijk een video over de cd-opname: <http://bit.ly/qKck30>.

EVGENY MASLOBOEV/ANASTASIA MASLOBOEVA

Russian Folksongs in the Key of Winter

Leo Records

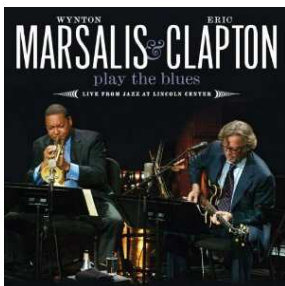
Bezetting:

Evgeny Masloboev (d, chang, santur, perc, p, blokfluiten, vib, mar, v, b, synth, voc),
 Anastasia Masloboeva (voc).

'Russian Folksongs in the Key of Winter' is het derde deel van een drieluik, gemaakt door de klanktovenaar uit Oost-Siberië, Evgeny Masloboev, en zijn dochter Anastasia. Ze is inmiddels van een meisje (op de eerste cd was ze 15) uitgegroeid tot een jonge vrouw, maar haar heldere, onopgesmukte stem heeft nog niets van haar ontroerende kracht verloren. Nog meer dan op de eerste twee cd's ('Russian Folksong in the Key of Rhythm' en 'Russian Folksong in the Key of Sadness') maakt vader Evgeny gebruik van overdubbing. We horen mannenkoren van zijn eigen stem, en het instrumentarium (veel slagwerk, met soms letterlijk potten en pannen, maar ook synthesizers en allerhande strijkinstrumenten en fluiten) is tot een rijk klanktapijt gevlochten. Gebruik makend van composities en improvisaties produceert het duo eigentijdse volksmuziek voor de 21ste eeuw. De ritmen en polyritmen zitten ingenieus in elkaar en de melodieën zijn van een tijdloze schoonheid. Wie de eerste twee albums heeft aangeschaft, zal dit nieuwe zeker in zijn bezit willen hebben. Want wat vader en dochter allemaal doen, smaakt naar meer – veel meer.

Herman te Loo

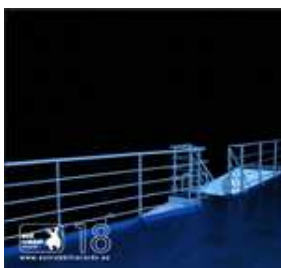
**WYNTON MARSALIS EN
ERIC CLAPTON
Play The Blues
Reprise Records/Universal**

Bezetting:

Wynton Marsalis (tp),
Eric Clapton (g),
Victor Goines (kl),
Marcus Printup (tp),
Chris Crenshaw (tb),
Don Vappie (bjo),
Chris Stainton (keyb),
Dan Nimmer (p),
Carlos Henriquez (b),
Ali Jackson (d).

**KLARE/PLATZ/KNEER/ELGART
Modern Primitive
Evil Rabbit Records**

Bezetting:

Jan Klare (as, kl, fl), Jeff Platz (g),
Meinrad Kneer (b), Billy Elgart (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Bij zijn vorige cd maakte trompettist Wynton Marsalis met gitarist/zanger Willie Nelson een uitstapje naar country-muziek. De blues ligt wat dichterbij Marsalis' roots en dat maakt de samenwerking met blueslegende Eric Clapton wat logischer. 'Live from jazz at Lincoln Centre' is de ondertitel van deze cd én dvd. Op beide schijven staat dezelfde muziek, maar de dvd heeft een bonustrack.

Voor een jazzpurist als Marsalis lijkt dit een buitenissige productie, maar het concert vindt plaats in een zaal waar hij kind aan huis is. Hij is namelijk artistiek directeur van het Jazz At Lincoln Centre. Daarnaast speelt hij met zijn eigen band, die voor de gelegenheid wel wat uitgebreid is. En wat de blues betreft, die is nauw verweven met New Orleans, Marsalis' geboorteplaats. De registratie van het concert is een feest om te zien en te horen, hoewel de filmopnames nogal wat amateuristisch aandoen. De regie laat wel eens wat te wensen over en de cameramensen filmen 'uit de losse pols'. Maar de dynamische muziek blijft vrolijk en opgewekt.

Het concert begint met het ijzersterke 'Ice Cream', want, zo stelt Clapton: "Wie houdt er nu niet van ice cream?" Daarna volgen onder anderen: 'Joe Turner's Blues', 'Careless Love', 'Kidman Blues' en Clapton's eigen 'Layla'.

Tussendoor vertelt Marsalis (alleen op de dvd) over de achtergronden van het project. Zo beschrijft hij de lastige rol van de tweede trompettist (Marcus Printup) die de improvisaties van de leider in hoog tempo moet volgen. Ook zien we beelden van de repetities waarbij Marsalis als voice-over de musici voorstelt. Daarbij is terecht veel respect voor de jonge trombonist Chris Crenshaw. Marsalis: "We noemen hem: 'the gift', because he's touched bij the hand of God". In 'Joliet Bound' zingt Crenshaw, waarbij hij aantoont volledig in de blues te zijn opgegroeid. Naast zijn uitzonderlijke talent vallen ook Victor Goines en zijn klarinet op. Zonder Goines zou het traditionele karakter van de oude blues een stuk minder krachtig zijn. Vooraan wordt door de twee hoofdrolspelers steeds krachtig gesoleerd en Marsalis en Clapton bedanken, én prijzen, elkaar uitgebreid voor de gelegenheid om samen te werken.

Peter J. Korten

Bekijk Marsalis en Clapton in Layla: <http://bit.ly/q4HhKv>.

Het Duits-Amerikaanse kwartet Klare/Platz/Kneer/Elgart doet een geslaagde poging om een soort Trans-Atlantische improvisatiemuziek te maken. De swing en bijna rockachtige aanpak (in sommige nummers) doet daarbij Amerikaans aan, de openheid en aandacht voor detail eerder Europees.

Het mengsel is succesvol, want het levert muziek op die zowel energiek als intelligent is. Die twee begrippen, alsmede de gitaarsound van Platz, riepen bij mij al snel associaties op met het album 'Extrapolation' van John McLaughlin. Het viertal toont zich in een breed spectrum aan sferen en tempo's. Van het heftige 'Meat Dress' (met een schorre, aan Threadgill herinnerende alt-solo van Klare) tot het atmosferische 'A Gently Sloping Knoll' (met fraai slide-spel van Platz). Het loepzuivere strijkwerk van Kneer en het kleurenspeel in de trommels en bekkens van veteraan Elgart accentueren het avontuur. Het album, dat live werd opgenomen in Bielefeld, smaakt naar meer. Hopelijk blijft dit kwartet nog een tijdje samen. (www.evillabbitecords.eu)

Herman te Loo

TUUR FLORIZOONE
MixTuur
W.E.R.F.

Bezetting:

Tutu Puoane (voc) Laurent Blondiau (tp),
 Michel Massot (tu, tb, eufonium),
 Marine Horbaczewski (c),
 Tuur Floorizone (acc), Aly Keita (balafon),
 Nicholas Thys (b),
 Wendlavim Zabsonre (d),
 Chris Joris (perc), Nabindibo (koorzang)
 Dasha Skorokhodova (vcl),
 Floriaan Wempe (ts),
 Miguel Rodriguez (p),
 Frans van Geest (b),
 Robbert Jan van Straalen (d),
 Joe Cohn (g).

RACKHAM
Shoot Them All
Bartokrecords

Bezetting:

Toine Thys (ts kl),
 Benjamin Clement (el.g, g, Lapsteel),
 Eric Bribosia
 (Wurlitzer, Rhodes, Sh-101, Hammond),
 Nathan Wouters (b),
 Steven Cassiers (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

In België houdt men zich momenteel nadrukkelijk bezig met het koloniale verleden. Ook accordeonist Tuur Floorizone gaat mee in dit tijdsgevoel op zijn nieuwste cd, 'MixTuur'. Het album gaat over de mestiezen, 'de vergeten bastaardkinderen van koloniaal Congo,' aldus het persbericht. Muzikaal brengt hij dat tot uiting in de bezetting (die zowel Europees als Afrikaans is), en in het mengsel van muzikale invloeden. Floorizone schildert met Afrikaanse ritmiek en dito zang in soms lange, bijna epische, verhalende nummers hoe de Europeanen zich inmengen in de cultuur en muziek van Congo. De koperarrangementen en de cellopartij van Marine Horbaczewski wijzen nadrukkelijk in die Europese richting. Een dergelijke opzet klinkt misschien wat pretentius, en in handen van mindere muzikanten zou het misschien tot bombast hebben geleid. Zo niet bij Floorizone. Hij weet zelfs in de lange stukken ('Kwa Heri' en 'Las Tres Brujas' gaan allebei ruim over de tien minuten heen) een lichtvoetigheid te bewaren zonder dat die de diepgang aantast. Dat is een zeldzame combinatie, die dus alleen maar rijke, bijzondere muziek kan opleveren. Daarbij heeft de leider een prachtige band om zich heen geformeerd, met twee koperblazers uit de top van de Belgische eredivisie (trompettist Laurent Blondiau en tubaïst/trombonist Michel Massot), een warmbloedige zangeres die zich niet op de voorgrond dringt (Tutu Puoane) en drie slagwerkers die elkaar luchtig ompelen of aanzetten tot spannende, opzweepende ritmes. De ontroering is nooit ver weg, maar ook oprechte vrolijkheid ligt altijd binnen handbereik, zoals in het aanstekelijke reggae-huppeltje van 'Queskia'. En dat een accordeonist goed in klankkleuren kan denken, horen we aan alle nummers af, want de blazersarrangementen zijn subliem en het zuivere strijkwerk van Horbaczewski en Thys komt optimaal tot zijn recht. Tuur Floorizone heeft met 'MixTuur' hoog gegrepen, maar hij maakt alle verwachtingen waar.

Herman te Loo

Beluister hier cd-fragmenten: <http://mysp.ac/pwZXkq>.

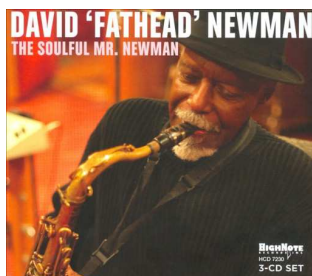
Bij een groep met de naam Rackham denkt een oude fan van Kuifje direct aan het album 'De schat van scharlaken Rackham'. Temeer daar de cd 'Shoot Them All' ook nog eens in een rode kleur is gestoken. Maar de naam van deze groep verwijst naar de 18de-eeuwse piraat Calico Jack, ook wel Jack Rackham genaamd. Wedden dat Toine Thys, de Belgische leider van deze groep, hem via de Hergé-strip op het spoor is gekomen? Goed, de muziek. Die is toegankelijk. Door het tempo dat de groep hanteert en door de ongecompliceerde manier van spelen. Verder is de muziek gevarieerd. Elk thema heeft zijn eigen sfeer. Van muzak via country naar potente popmuziek en schijnbare 'computermuziek'. Ondanks die veelheid aan bronnen blijft de groep jazz spelen. Op een gecontroleerde wijze. Dat piraat Rackham mannelijk, viriel en agressief was, hoor je niet terug. Er wordt door Thys en zijn mannen gewoon lekkere eigentijdse muziek gemaakt, niet opgefokt en zonder geraas. De cd wordt gepresenteerd als de soundtrack voor een nog te maken film. De muziek is daar echter veel te divers en te actief voor. Films vragen meestal een traag vloeiende begeleiding. De ervaring leert dat de muziek op een plaat in de regel tammer klinkt dan tijdens concerten. Ik ben benieuwd hoe deze groep live is.

Hessel Fluitman

Beluister hier cd-fragmenten: <http://www.rackham.biz/>.

NICOLE JO**Go on****Jazzhaus Records****Bezetting:**

Nicole Johäntgen (as, ss),
 Stefan Johäntgen (p, soundeffecten),
 Philip Rehm/Christian Konrad (b),
 Elmar Federkeil (d).

DAVID 'FATHEAD' NEWMAN**The Soulful Mr. Newman****HighNote****Bezetting:**

David 'Fathead' Newman (ts),
 Diverse begeleiders.

VERVOLG CD-RECENSIES

Kent u Nicole Johäntgen al? Ze is een nieuwe ster aan het firmament van dames op altsax. De 20-jarige - afkomstig uit Saarbrücken, maar tegenwoordig wonend in Zwitserland - speelt in een stijl die te vergelijken is met die van haar Amsterdamse landgenoot Susanne Alt. Echter Nicole Jo, zoals haar artiestennaam luidt, is breder georiënteerd: naast funky nummers speelt ze ook een mooie ballad. Verder is ze niet benauwd om eens flink uit te halen en 'freejazzend' uit haar dak te gaan. Het openingsnummer 'Go on' (na een vage soundscape) is het titelnummer van de cd. Het neemt je in sneltreinvaart mee. Het derde stuk, 'Schneesturm', doet zijn naam eer aan. Je wordt langzaam overvallen door een stormachtige jachtsneeuw. 'Time' is een ballad, gespeeld op sopraan. En een om u tegen te zeggen. Toen ze met een schijnbaar ongecontroleerde uithaal het nummer 'Brachial' inzette, moest ik opeens aan een Anton Goudsmit-lick denken. Het nummer rockt meteen. Met name door de 'poppy' drums. Soms hoor je in het spel van Jo even de lyriek terug van Paul van Kemenade, zoals in 'Smile'. Kortom, Nicole Jo eet op haar cd van vele walletjes. En ze komt er goed mee weg. Zet overigens de cd niet te snel af. Als je het laatste stuk uit laat lopen, komt er na vier minuten stilte ineens nog een 'adhd-trackje' uit de luidsprekers. Met haar 20 jaar en deze debuut-cd lijkt Nicole Johäntgen een frontvrouw om rekening mee te houden. Hopelijk heeft ze met deze cd niet meteen al haar kruut verschoten.

Hessel Fluitman

Maak hier kennis met Nicole Jo: <http://bit.ly/p9O2py>.

David 'Fathead' Newman? Dat is toch die 'heavy tenorman' die tussen 1954 en 1964 de ziel van het Ray Charles Orkest was? Die daar flink wat stevige soul in de begeleiding stopte? Inderdaad had hij als Texaan het geluid dat veel gevraagd was bij soulartiesten. Maar hij speelde ook in jazzgroepen en nam platen op met grote orkesten. Sinds 1999 maakte Newman cd's voor het label HighNote, geproduceerd door zijn collega en vriend, Houston Person. David 'Fathead' Newman stierf begin 2009 aan kanker in zijn Pancreasklier. Voor de drie cd's die het verzamelalbum 'The Soulful Mr. Newman' vormen is een greep gedaan uit zijn tien cd's voor HighNote. Wie de 'heavy tenorman' denkt te treffen, zal verrast zijn. Vanzelfsprekend klinken de soul en de blues in zijn muziek door, maar Newman is hier een volbloed jazzmusicus die excelleert op dwarsfluit, sopraan-, alt- en tenorsax. Hij speelde de laatste tien jaar van zijn leven van alles: popsongs, eigen composities en jazzstandards. 'Fathead' zet ze in middle-tempo neer en blijft steeds dicht bij het thema. Toch maakt hij er telkens weer iets moois van. Zelfs een vet thema als 'Goldfinger' zet hij op alt- en tenorsax naar zijn hand. Na een dik aangezette intro met trompet, baritonsax, trombone stapt hij al improviserend steeds verder het thema in. Zo maakt hij zelfs deze filmtune dragelijk. 'What a Wonderful World', met Newman op dwarsfluit, sluit het album af. Geen slechte keuze, want de wijze waarop hij dit stuk behandelt is kenmerkend voor Newmans aanpak op zijn gehele HighNote-oeuvre. Het thema is voor hem een 'speeltuin', waarin je van alles kunt vinden en uitbuiten.

Hessel Fluitman

Bekijk David 'Fathead' Newman hier: <http://bit.ly/pupFf5>.

GLAS, SCHEELE & LAZZ
Diezeg Laand (Cd en boek)
 Uitgeverij Kleine Uil

Bezetting:

Jan Glas (voc),
 Addy Scheele (p),
 Hans Lass (b).

VERVOLG CD-RECENSIES

Met hun productie 'Diezeg Laand' zetten dichter Jan Glas, pianist Addy Scheele en bassist Hans Lass een oude Groningse traditie voort. Een traditie die begon bij de familie Stalknecht. Pianist Roelof Stalknecht en zijn zingende zussen Jannie en Rika brachten al in de jaren vijftig Amerikaanse standards in het Gronings. Het was als een grapje op een katterige zondagmiddag begonnen en groeide uit tot een landelijk fenomeen.

'Diezeg Laand' is niet alleen een cd, het is ook een uitstekend boek met 48 pag. Geschreven door Illand Pietersma, recensent bij het Dagblad van het Noorden. Het gaat over zowel de Groningse streektaal, de geschiedenis van jazz in het Gronings en vooral de familie Stalknecht. Pietersma beschrijft op levendige wijze hoe de Stalknechts hun talent vermengden met plezier. Voor grote carrières waren ze kennelijk niet in de wieg gelegd. Jannie Stalknecht wilde gewoon niet te vaak van huis zijn en het muzikale wonderkind Roelof ontbrak het geheel aan commercieel inzicht. Zo begeleidde hij Willy Alberti eens voor slechts een fles klare.

'Dichter Jan Glas laat zien dat het Gronings geen stugge taal is. Hij laat het Gronings soepel door de Amerikaanse standards glijden.'

De vertalingen werden in de jaren vijftig gemaakt door Jannie Stalknechts man Jan Groenendaal. In nummers zoals 'Laiverd kom weer bie mie' en 'Dien bliede lach' blijft hij heel dicht bij de originele tekst. De Groninger Jan Glas, bekend van zijn werk met de pianist Boelo Klat, veroorlooft zich heel wat meer vrijheid. Irvin Berlins 'Blue Skies' wordt, bij gebrek aan strakke blauwe Groningse hemels, 'Koolzoad'. Met die dichtelijke vrijheid geeft Glas de nummers wel mooi een hedendaagse Groningse context. Ook verandert hij het vrolijke van 'On the Sunny Side of the Moon' naar een bijna pessimistisch 'Ain moal te voak'. Toch is dit geenszins een donkere pessimistische cd. In Glas' 'bluesy' stem klinkt voortdurend een verlossend licht door. U denkt dat het Gronings een wat stugge taal is die het kale Groningse landschap reflecteert? Glas laat zien dat niets minder waar is. Hij laat het Gronings soepel door de Amerikaanse standards glijden.

Scheele heeft verschillende overeenkomsten met Roelof Stalknecht. Zo waren beiden pianist bij een cabaretier. Scheele en bassist Lass begeleiden licht en vrolijk en met een muzikale openheid die fraai en vakkundig wordt ingevuld door de 'bluesy' Glas. Ze kiezen in hun begeleiding wel vaker voor de duidelijkheid die meer bij cabaret hoort dan voor de avontuurlijkheid die jazzstandards bieden. Niettemin is 'Diezeg Laand' een interessante cd, die meerwaarde heeft gekregen door het boekwerk van Pietersma. Deze ode aan de Stalknechts is een schitterende voortzetting van een oude traditie in de Groningse jazz. We kijken nu al uit naar de volgende stap.

Bart Hollebrandse

Bekijk en beluister dit project hier: <http://bit.ly/pPD6fV>.

Correctie op cd-recensie 'Leo Cuypers' in JazzFlits 165

Pianist Leo Cuypers' langspeelplaat 'Heavy Days Are Here Again' (BVHaast) is wel op cd uitgebracht, en wel door het Atavistic-label van John Corbett. Dat maakte onder meer ook platen van Kees Hazevoet opnieuw beschikbaar.

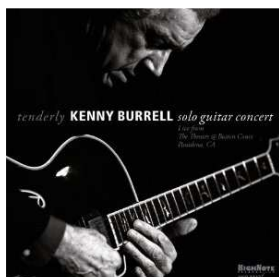
GRETCHEN PARLATO
The Lost and Found
 Obliq Sound

Bezetting:

Gretchen Parlato (voc, perc),
 Dayna Stephens (ts), Taylor Eigsti
 (p, Fender, Hammond b3), Robert Gasper
 (Fender Rhodes), Alan Hampton (voc, g),
 Derrick Hodge (b, bg), Kendrick Scott (d).

KENNY BURRELL
Tenderly
 High Note

Bezetting:

Kenny Burrell (g).

VERVOLG CD-RECENSIES

'The Lost and Found' is de tweede cd van de Amerikaanse zangeres Gretchen Parlato. De plaat ligt in het verlengde van haar vorige album 'In a Dream'. De muziek die Gretchen Parlato maakt heeft onmiskenbaar spanning en swing, maar ze breekt nergens eens lekker door. Het is 'klein' en 'intiem' dat de klok slaat. Neem Wayne Shorters ijzersterke 'Juju'. Ze schreef er zelf een tekst voor die ze zuchtend en traag brengt. Hetzelfde laken een pak is 'Holding Back The Years'. Popgroep Simply Red zette het sterk en tijdloos neer. Bij Parlato krijgt het nummer echter dezelfde behandeling als 'Juju'. Het wordt verkleind en vertraagd.

Dat Gretchen Parlato kan zingen kun je wel horen. Ze heeft voldoende techniek in huis en weet precies wat ze doet. Maar de overmaat aan lucht die ze al zingend mee zegt, maakt dat ze toch weifelend overkomt. Wel geeft ze de songs een eigen draai, doordat ze de tekst niet 'straight' zingt. Ook is haar muziek uitstekend georganiseerd: haar begeleiders passen zich perfect aan. Ze musiceren bescheiden en ingehouden. Bij mij weet Gretchen Parlato desondanks geen gevoelige snaar te raken. Haar aanpak is me te eenzijdig. 'The Lost and Found' is mij veel te steriel.

Hessel Fluitman

Beoordeel Holding Back the Years zelf: <http://bit.ly/mpjdXK>

Toen deze muziek werd opgenomen (tussen 2007 en 2009), was gitarist Kenny Burrell al ruim vijftig jaar actief. In die halve eeuw bouwde hij een grote naam op. Op 'Tenderly' staan opnamen die werden gemaakt tijdens soloconcerten die Burrell in Pasadena, Californië gaf. Burrell klinkt ontspannen en 'speelt zijn hart uit', om het maar eens in letterlijk vertaald Engels te zeggen. De thema's worden bij benadering, maar goed herkenbaar gespeeld. Je hoort ze voortdurend in zijn improvisaties op de achtergrond meezingen. Noten en akkoorden buitelen over elkaar heen. Burrell, die de meeste stukken pittig neerzet, schiet weliswaar steeds alle kanten op, maar houdt de grenzen en beperkingen van thema, akkoorden en maat zorgvuldig in de gaten. Hier speelt een gitarist die na vijftig jaar precies weet waar Abraham de mosterd haalt.

Kenny Burrell maakt van ieder stuk iets bijzonders. Zo overheerst de tederheid in zijn spel in het openingsstuk 'Tenderly' en klinkt de warme nostalgie door in de stukken die hij ruim vijftig jaar terug met zangeres Billie Holiday opnam. Zoals 'Azure' van Duke Ellington bij hem klinkt, hoort het op gitaar klinken. Het is niet het enige nummer van de orkestleider. Op de plaat staat een montage van Ellington-stukken, waarvan Burrell tevoren nog niet wist welke hij zou spelen. Tekenend voor een ervaren muzikant: natuurlijk heeft hij een aantal songs waaruit hij kan kiezen en ziet vervolgens wel waar hij terecht komt. Elke compositie is zo een pareltje op zich.

Burrell is zowel op akoestische als elektrische gitaar te horen. Dat laatste doet hij zo warm, dat bijna geen verschil met zijn akoestische gitaar is te horen. Gitaristen zullen hun handen vol hebben om zijn spel te volgen en te ontleden. 'Gewone' luisteraars hebben het geluk dat ze daar gewoon, onbekommerd van kunnen genieten.

Hessel Fluitman

Beluister hier cd-fragmenten: <http://amzn.to/rikBEN>.

CONCERTVERSLAG

TINEKE POSTMA

Bezetting:

Tineke Postma (as, ss),
 Marc van Roon (p),
 Fred van der Hoeven (b),
 Martijn Vink (d).

Datum en plaats:

3 oktober 2011
 De Oosterpoort,
 Groningen.

Tineke Postma is druk doende met de promotie van haar nieuwe cd 'The Dawn of Light'. Haar concert in de Oosterpoort stond dan ook grotendeels in het teken daarvan. De plaat is dit jaar genomineerd voor de Edison Publieksprijs en voor de Edison Jazz Nationaal. De uit Friesland afkomstige Tineke Postma opende op sopraan met 'Short Conversations', een nummer in de stijl van Wayne Shorter, ter ere van deze meester op sopraansaxofoon. Het is duidelijk dat die saxofoon ook de grote liefde is van Tineke Postma. Ze klinkt daarop ook mooier en voller dan op de altsax.

Tineke Postma. (Foto: Joke Schot)

Halverwege het concert wijdde Postma zich aan 'Cancao De Amor' van de door haar bewonderde componist Hector Villa Lobos. Dit stuk vormde een groot contrast met de rest van het concert. De lange uitvoering was voor het publiek wel een beetje veel van het goede. Gelukkig volgde een avontuurlijke ode aan een andere held van Postma: altsaxofonist Cannonball Adderley. Ze speelde dit eerbetoon gedurfd op sopraansax. De toegift 'Tell It Like It Is', tevens de afsluiter van de cd, was weer indrukwekkend op altsax.

Tineke Postma werd begeleid door een uitstekende ritmesectie waarin vooral pianist Marc Roon opviel. Er werd ook een aantal nummers van zijn hand gespeeld: 'New Land' en 'Beyond Courtesy'.

Postma speelde in De Oosterpoort een thuiswedstrijd. Ze is echter een saxofonist van grote internationale allure. Als zodanig wordt ze inmiddels ook in ruime kring erkend, wat vooral blijkt uit de uitstekende samenwerking met de Amerikaanse drumster Terri Lyne Carrington en bassiste Esperanza Spaulding. Het concert stond in het teken van Postma's helden. Deze saxheldin verdient zeker een Edison. Op 16 november weten we dat. Dan is de uitreiking in Eindhoven.

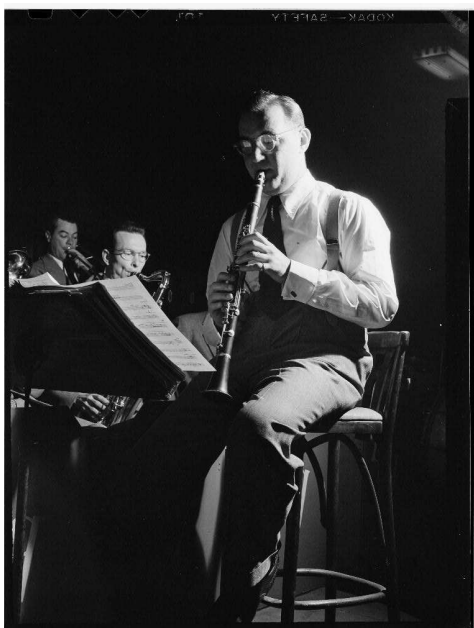
Bart Hollebrandse

Groningse concerttips:

27-10 Sam Most met (Rein de Graaff) De Oosterpoort; Graig Taborn, USVA; Marc Ribot – Henry Grimes, Grand Theatre
4-11 Ferdinand Povel, USVA **14-11** Joshua Redman - Brad Mehldau, De Oosterpoort **20-11** Ben van Gelder, USVA. **Bart H.**

THE JAZZ CONNECTION

LET'S DANCE (WEBER-STONE-BONIME-BALDRIDGE)

King of Swing Benny Goodman in 1946.
(Foto: William P. Gottlieb)

Tot de opvallende aspecten van het Amerikaanse leven in de jaren twintig behoren zeker de dansrages, met de dansmarathons als extremen. Pas wanneer iedereen er letterlijk bij neergevallen was, kon het danskoppel dat zich het langst had weten voort te slepen, aanspraak maken op de prijs. Dat er daarbij van dansen nauwelijks sprake was, spreekt vanzelf.

Die danswoede was zo hevig dat de periode van eind jaren twintig tot wel begin veertig er een eigen label aan heeft overgehouden, de 'Swing Era'. Het was een tijdspanne die voor de muziekwereld min of meer samenviel met het bigband-tijdperk, toen honderden orkesten van tussen de tien en de twintig man per auto, trein of autobus op weg waren om ergens op te treden, vaak niet langer dan één enkele avond - de zogeheten 'One-Nighters'. Dat betekende voor de betrokkenen een slopend bestaan, maar - zeker tijdens de grote economische crisis met zijn niet te stillen behoefte aan dansmuziek - ook brood op de plank voor tal van muzikanten en hun gezinnen. En omdat het hier om grote formaties ging, was er tevens werk aan de winkel voor arrangeurs. Muziek, gespeeld door meermans koper- en rietsecties, vergde nu eenmaal gedegen afspraken, vastgelegd op (muziek)papier, zodat iedereen die muziek kon lezen, in kon vallen. Waar aanvankelijk individuele solisten bepalend waren geweest voor de klank van een orkest, daar waren nu tussenpersonen verschenen, de arrangeurs - blank of bruin, dat deed er niet toe.

Orkestleiders zochten in onderlinge concurrentie dan ook niet meer alleen spectaculaire solisten, maar waren voortdurend op jacht naar vindingrijke orchestrators die hun ensembles aan een eigen geluid konden helpen. Maakten die al deel uit van de band, des te beter, anders moesten zij ingehuurd worden of hun producten gekocht. Op hun beurt struinden de arrangeurs de muziekmarkt af, op zoek naar geschikte composities om voor hun opdrachtgevers te bewerken.

Behalve uit de muzikale productie van alledag - het zogeheten 'Tin Pan Alley'-repertoire (genoemd naar een New Yorks buurtje waar veel muziekuutgeverijen gevestigd waren) - putten arrangeurs ook uit al langer bestaande nummers, sinds jaar en dag opgeslagen in de muzikale herinnering van het grote publiek: de marsen, walsjes en operetmelodieën uit het gietijzeren repertoire - een schat aan materiaal dat nu nog omgebogen moest worden naar de actuele behoefte van het grote publiek: tot dansen uitnodigende muziek in vlot tempo en in 4/4 maat.

Met deze ontwikkelingen heeft ook Benny Goodman te maken gekregen, de klarinettist uit Chicago die mettertijd uit zou groeien tot 'King of Swing', maar die midden jaren dertig nog een vrijwel anonieme sessiemuzikant in New York was, alleen in kringen van collega's en liefhebbers bekend, zodat hij daar buiten gemakkelijk verward werd met dirigent Al Goodman, nu een vergeten grootheid.

Het is te danken geweest aan radioproducer Joseph Bonime dat daar verandering in kwam. Voor een drie uur durende radio-uitzending van een dansmarathon op de zaterdagavond, gesponsored door de National Biscuit Company en bestemd voor heel Amerika, 'coast to coast', beval hij drie orkesten aan, een 'Latin'-orkest, een 'Sweet'-formatie en een 'Swing'-band.

...vervolg op de volgende pagina

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's Het Grote Geluid en The Jazz Connection op de Concertzender. Die zijn de klok rond te beluisteren via: <http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5>

VERVOLG THE JAZZ CONNECTION

Navolger Bernard Berkhout in 2011.
(Persfoto)

Voor die laatste moest Benny Goodman zorgen. Met voldoende geld om goede muzikanten en dito arrangeurs aan te trekken. Goodmans startsein werd Carl-Maria von Webers 'Rondo' voor piano uit 1819. Oorspronkelijk heette dat 'Aufforderung zum Tanz', maar dat voor het biscuit-programma werd die titel aangepast tot 'Let's Dance' en Von Webers muziek genadeloos verswingd. Van toen af aan is 'Let's Dance' Goodmans herkenningmelodie geworden én gebleven (met dank onder anderen aan Joe Bonime).

Dit alles, al diverse malen opgeschreven door auteurs als George T. Simon in 'The Big Bands', speelde door mijn hoofd, terwijl ik op een Leids terras zat te wachten op Bernard Berkhout, praktiserend arts en gedreven klarinettist. In voorbije jaren bouwde Berkhout al een glanzende reputatie op als puntgave klarinettist in de Goodman-traditie, maar onlangs heeft hij daar een prestatie van belang aan toegevoegd (in de vorige Jazzflits werd er al naar verwezen) - al met al aanleiding voor een persoonlijke ontmoeting met zo mogelijk wat nadere toelichting op een aantal punten.

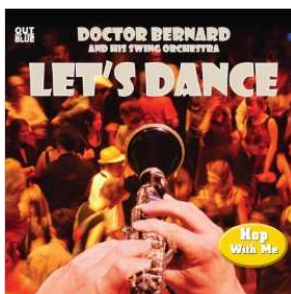
Bernard Berkhout is er namelijk in geslaagd een orkest op de been te brengen dat niet alleen het Goodman-repertoire speelt, maar ook het Goodman-idiom heeft leren beheersen - een prestatie, waarvoor elk van de orkestleden zeker gecompliceerd moet worden. Daarmee heeft hij zijn ensemble teruggebracht of vooruitgeschoven (het is maar hoe je dat bekijkt) naar de dienende functie, die Swingbands ooit hadden ten opzichte van dansers. Veertien stukken van drie à vier minuten, zoals destijds gebruikelijk, werden vastgelegd volgens de hedendaagse akoestische eisen en vormen het springlevende bewijs van Berkhouts stelling dat jazz een groter publiek kan bereiken dan meestal het geval is, als de muziek maar tot dansen leidt.

'Bernard Berkhout is er in geslaagd een orkest op de been te brengen dat niet alleen het Goodman-repertoire speelt, maar ook het Goodman-idiom heeft leren beheersen - een prestatie.'

Om dansers een eigen stem te geven bij het tot stand komen van de plaat, werden de opnamen gemaakt in nauw overleg en dito samenwerking met de Nederlandse Lindy Hop-organisatie, die zich noemt naar één van de modedansen uit het 'Swing'-tijdperk en die vaak een kleurrijke bijdrage levert bij de optredens. Het resultaat van dit alles is de cd 'Let's Dance', waarin muziek en dans weer bij elkaar worden gebracht in een verhouding zoals tijdens de 'Swing Era' vanzelfsprekend was, maar die - voornamelijk door latere muzikale ontwikkelingen - verbroken raakte. Schadelijk gevolg van deze ontwikkeling is geweest dat de jazzmuziek haar broodnodige contacten met een uitgebreid, jong en veerkrachtig (!) publiek grotendeels heeft verloren, om niet te zeggen: verspeeld aan de popmuziek, waarin producers het voor het zeggen hebben, in plaats van muzikanten.

Hierover en over aanverwante onderwerpen spraken wij tot laat in de avond, zodat het niet mogelijk is u daarvan binnen dit bestek gedetailleerd verslag te doen. Wie zich op de hoogte wil stellen van Bernard Berkhouts argumenten en van zijn enthousiaste betoogtrant, kan het beste terecht bij 'Let's Dance'. Mocht U zich, moe gedanst, alsnog met hem in discussie willen treden, dan is <http://www.bernardberkhout.com> het benodigde adres.

Lex Lammen

De cd 'Let's Dance' van Doctor Bernard and his Swing Orchestra is in 38 landen verschenen op het label Out Of The Blue. De plaat is via internet (Amazon, Bol, itunes) en in de winkel te verkrijgen. (<http://amzn.to/rjhysk>)

Myra Melford. (Foto: Valerie Trucchia)

SHOWCASES AT THE STONE

Two pace-setting labels bring their artists into this East Village venue for extended stints. During the first two weeks of the month (Nov. 1-14), it's the Cryptogramophone folks, who've also booked some West Coast musicians rarely heard live in these parts. The lineup includes Scott Amendola & Charlie Hunter, Tim Berne, Erik Friedlander, Vinny Golia & Sylvie Courvoisier, the Eclipse Quartet, **Myra Melford** and others.

Then during Nov. 15-30, it's an outpouring of great stuff from the Cuneiform label, with such adventuresome bands as Ideal Bread, Positive Catastrophe, the Claudia Quintet, Dead Cat Bounce, Ergo (with Jason Moran guesting) and Gutbucket. For the whole story on both of these presentations, consult <http://www.thestonenyc.com>.

...AND A ZOOT FEST!

Tenor greats Al Cohn and Zoot Sims will be remembered at an afternoon event being held on Nov. 13 at East Stroudsburg University of Pennsylvania. A portion of the program will summon up memories of NYC's late-50s loft scene – particularly the goings-on inside W. Eugene Smith's infamous building at 821 Sixth Ave., in which both Al and Zoot participated. Other presenters include guys who were there, including Phil Woods, Bob Dorough, Bill Crow, Lew Tabackin, and Ronnie Free. There'll be loads of spirited live music as well. For more info, check <http://www.jazzatesu.com>.

NEW YORK JAZZ ALERT

ANOTHER DJANGO FEST...

This year's Django Reinhardt NY Festival, taking place at Birdland on Nov. 1-6, brings back Manouche gypsy Dorado Schmitt and features yet another of his super-talented sons. This one is Amati, also a fleet-fingered guitarist. Joining this pair on the bandstand will be accordionist Ludovic Beier, violinist Pierre Blanchard, bassist Xavier Nikci and rhythm guitarist Franko Mehrstein. Added to the core band on various nights will be clarinetist Ken Peplowski, trumpeter Dominick Farinacci, Brazilian saxophonist Jorge Continentino, Russian cellist Borislav Strulev and Colombian harpist Edmar Castaneda. By the way, Dorado & Co. also perform at Hudson Riverfront PAC in Weehawken on Nov. 8.

STILL MORE NOTABLE NOVEMBER GIGS

Rudresh Mahanthappa leading a group at Jazz Standard (Nov. 1-2)... guitarist Oscar Peñas at 55 Bar (Nov. 1), then at Bar Next Door (Nov. 5)...the 3 Cohens plus guests at the Village Vanguard (Nov. 1-6) ...**Frank Wess** in the spotlight at Dizzy's (Nov. 2-6)...**Bill Frisell** premiering new work at Zankel Hall (Nov. 4)...**Cedar Walton** solo at Nyack Library (Nov. 4)...Marilyn Crispell at Cornelia Street (Nov. 4)...Chico Hamilton drumming at Drom (Nov. 6)...Kendra Shank singing at Birdland (Nov. 6) and at 55 Bar (Nov. 25) ...Vince Giordano's Nighthawks at SOPAC in West Orange (Nov. 8)...**Jeremy Pelt** at Smoke (Nov. 9, 11 & 12) ...flutist Jamie Baum fronting a septet at Symphony Space (Nov. 10) ...tenor saxophonist Ingrid Laubrock at Cornelia Street (Nov. 10)...tenorist **Marcus Strickland** at Jazz Standard with Ben Williams' group (Nov. 15), then back again with the Metta Quintet (Nov. 29)... Patrick Cornelius at the Jazz Gallery with **Gerald Clayton** on piano (Nov. 16)...**Jimmy Heath, Frank Wess, Barry Harris** and others for an NEA Jazz Masters blowout at Flushing Town Hall (Nov. 18) ...**Ken Peplowski & Bucky Pizzarelli** together at Dizzy's (Nov. 22-27)...the **Maria Schneider Orchestra** at Jazz Standard (Nov. 22-27)... Houston Person at the Lenox Lounge (Nov. 25-26) ...vibraphonist Steve Nelson at Dizzy's, with Mulgrew Miller on piano (Nov. 28) ...**Eliane Elias** at Iridium with material from her new CD (Nov. 29-Dec. 4)...**Butch Morris** conducting a large and decidedly unconventional ensemble at Lucky Cheng in the East Village (every Monday this month)...and **Chick Corea's 70th birthday** being celebrated on Nov. 1-27 at the Blue Note, with forty performances by ten different groups.

PLUS A FREE-RANGE FESTIVAL

Auand Records, a European label marking its tenth anniversary, presents a number of first-rank musical thinkers from Italy in the company of pace-setting American talents like Ray Anderson, Tim Berne, Shane Endsley, Miles Okazaki, Ohad Talmor and Bobby Previte. It's taking place over the course of five nights at five different NYC venues: Smalls (Nov. 1), Zebulon (Nov. 2), Barbes (Nov. 3), Galapagos (Nov. 4) and Seeds (Nov. 5). We can't provide all the details – but <http://www.auand.com> can. **Paul Blair**

Paul Blair is a tourguide who leads jazz-focused walking tours in Manhattan and Brooklyn, New York. For details, visit his website: <http://www.SwingStreets.com>.

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 17 oktober 2011

1. GIACOMO GATES

Revolution Will Be Jazz:
The Songs Of Gil Scott-Heron
(Savant)

2. WARREN WOLF

Warren Wolf
(Mack Avenue)

3. CEDAR WALTON

The Bouncer
(HighNote)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

la77
JazzFlits

FESTIVAL

Robin Verheyen is op Jazz & Sounds. (Foto: Patrick van Vlerken)

JAZZ & SOUNDS

Vooruit, De Bijloke, Conservatorium, Plaats

Datum 17, 18, 19 november 2011

(<http://www.jazzandsounds.be/>)

Met onder anderen: Henry Threadgill, Hermeto Pascoal Sextet, Electric Barbarian, Egberto Gismonti en Robin Verheyen.

NIEUWS

CONCERTZENDER VERKAST NAAR UTRECHT

De Concertzender is 24 oktober van Amsterdam naar Utrecht verhuisd. Het station is een samenwerkingsverband aangegaan met muziekcentrum Vredenburg en zakelijke dienstverlener Conclusion, die onder meer eigenaar is van Arrow Jazz FM.

De Concertzender maakte ooit onderdeel uit van de Publieke Omroep, maar is daar wegbezuinigd. De zender ontvangt geen subsidie meer. Met deze samenwerking is het voortbestaan van de Concertzender de komende jaren zeker. De drie samenwerkende partners willen met concertopnamen en radioprogramma's het muziekleven in Utrecht en omgeving versterken. Het station blijft een nationale zender, maar zal zich meer gaan richten op de programmering van Vredenburg. Dit seizoen worden daarvoor zo'n veertig concerten in de Leeuwenbergh geregistreerd en (al dan niet live) uitgezonden. Ook zal in Utrecht jazz- en wereldmuziek worden opgenomen. Verder gaat de Concertzender de activiteiten van Arrow Jazz FM ondersteunen. Beide zenders gaan onder meer gezamenlijk live-uitzendingen en liveregistraties verzorgen.